

ANNE PÄTZOLD

V
naději

ROMÁN

v naději

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kellnerová, 2024

Cover © Martin Kopecný, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4899-0 (pdf)

ANNE PÄTZOLD

V naději

přeložila Jana Kellnerová

Obsah

1. KAPITOLA
2. KAPITOLA
3. KAPITOLA
4. KAPITOLA
5. KAPITOLA
6. KAPITOLA
7. KAPITOLA
8. KAPITOLA
9. KAPITOLA
10. KAPITOLA
11. KAPITOLA
12. KAPITOLA
13. KAPITOLA
14. KAPITOLA
15. KAPITOLA
16. KAPITOLA
17. KAPITOLA
18. KAPITOLA
19. KAPITOLA
20. KAPITOLA
21. KAPITOLA
22. KAPITOLA
23. KAPITOLA
24. KAPITOLA
25. KAPITOLA
26. KAPITOLA
- EPILOG
- PODĚKOVÁNÍ

*Pro všechny, kdo mě dosud doprovázeli.
Děkuji. Z celého srdce.*

1. KAPITOLA

Po jediné noci v nemocnici jsem se cítila, jako bych nespala celé týdny. Vlekla jsem se do schodů za Mel a sledovala, jak opatrně našlapuje na každý schod – bez sebevědomí, kterým se její kroky jindy vyznačovaly. S její taškou přes rameno jsem se zastavila několik schodů pod ní. Strach, že by mohla znovu omdlít, mi drásal nervy.

Ani jedna jsme nic neřekly. Od chvíle, kdy se Mel dnes ráno probudila v nemocniční posteli, jsme spolu sotva promluvíly. Také to ani nebylo nutné. Strávila jsem noc u její postele a nanejdvůž jsem tu a tam na pár minut zavřela oči. Příliš hlasité byly zvuky na urgentním příjmu, příliš velké byly starosti, které jsem o svou starší sestru měla. I vizita lékařky mě dokázala uklidnit jen povrchně. Na papíře vyhlížely Meliny hodnoty dost dobře na to, aby ji mohli propustit. Jen mi tyto hodnoty nepomohly pochopit, co jí běží hlavou. Jestli to byla jen půlka toho, co běželo hlavou mně, pak mě její mlčenlivost neudivovala. Ale tohle všechno jsem si nechala pro sebe. Když se objevil Josh, aby nás před prací vyzvedl a vysadil doma, beztak se mluvení ujal on.

Trvalo skoro věčnost, než jsme stály v našem patře. Mel vypadala ještě vyčerpaněji než předtím a já si pospíšila odemknout dveře od bytu. Přidržela jsem jí je otevřené a upustila Melinu tašku a svůj batoh na podlahu v chodbě, když jsem za sebou dveře

zavřela. Mel se odvěkla do obývacího pokoje a okamžitě se posadila na roh gauče. Všude po podlaze byly ještě rozházené konfety ze včerejška. Dárkový balicí papír ležel vedle konferenčního stolku, jako by od vybalování uběhlo jen pár minut. Moji pozornost odvedlo tiché zařinčení, které zaznělo v kuchyni. Liv.

„Chtěla bys něco k pití?“ zeptala jsem se Mel. Hlas jsem měla úplně hrubý těmi tisíci emocí, které mě od včerejškého večera naplňovaly. Mel mlčky přikývla a já se vydala do kuchyně. Moje mladší sestra dřepěla vedle stolu, kde podlahu stále ještě pokrývaly střepy. Zřejmě nás vůbec neslyšela vejít. Abych ji nepolekala, upozornila jsem na sebe tichým zaklepáním na rám dveří. Liv sebou přesto trhla a otočila se ke mně.

Oči měla tak vykulené a úzkostné, až mě bolelo u srdce. Z culíku jí utíkaly pramínky a byla tak bledá, že jsem se ptala, zda této noci vůbec dokázala zamhouřit oka.

Sklouzla jsem pohledem po ní a k zemi. Naskočila mi husí kůže, když jsem mezi střepy spatřila zaschlé skvrnky od krve. Nebylo divu, že je Liv tak bledá.

„Tady jste,“ pronesla Liv. Slyšela jsem tu nevyslovenou otázku mezi jejími slovy: *Je Mel dobře?*

Přinutila jsem rty k drobnému úsměvu, který ji měl uklidnit – i když se tomu ve mně všechno přičilo. „Doktorka povídala, že teď už je všechno v pořádku. Mel si má chvíli odpočinout, ale až na ten lehký otřes mozku a lehké řezné rány na ruce je všechno dobré.“

Liv několikrát přikývla, jako by jí trvalo, než ty informace zpracuje. Potom roztřeseně vydechla. „Já teprve teď dorazila domů od Charlie,“ vysvětlovala. „A uviděla jsem tady tohle, když jsem si šla udělat něco k jídlu. Měla jsem v úmyslu to uklidit, než přijдете, ale...“ Zarazila se a ještě o trochu víc zbledla.

Přešla jsem k ní, dřepěla si rovněž na podlahu a vzala ji do náručí. Liv působila mnohem menší než jindy. Menší

a zranitelnější – měla jsem potřebu ochraňovat ji před ostatním světem. Konejšivě jsem jí v kruzích hladila po zádech a cítila, jak se v mém objetí maličko uvolňuje. Mlčky tak uplynulo několik minut.

„Já to uklídím,“ prohlásila jsem a Liv se ode mě odtrhla, oči lehce zarudlé, jako by v nich ještě před chvílí měla slzy. „Odneseš za to Mel sklenici vody? Už před deseti minutami jsem jí řekla, že z kuchyně přinesu něco k pití. Aby nám nakonec ještě nezhylnula žízní.“

Liv popotáhla a křivě se při mém špatném vtipu zakřenila. Na okamžik zaváhala, ale viděla jsem jí na očích úlevu, že se nemusí starat o rozbité talíře. „Díky, Ello.“

Odhrnula jsem jí z obličejce rozčuchané vlasy, než vstala, a počkala jsem, až se sklenicí vody zmizí v obýváku, pak jsem obrátila pozornost k nepořádku na zemi.

Celou noc jsem se držela. Čekala jsem u Meliny postele, než procitla, odstrčila jsem daleko, daleko dozadu veškeré myšlenky, které by mne jinak ochromily. Ale teď, když byly Liv a Mel z dohledu a já měla krátký okamžik klidu, tělo mi zaplavil strach. Roztřesenýma rukama se mi stěží dařilo uchopit střepy. Vyhodila jsem je do koše a smetla malé úlomky. Když jsem zlikvidovala i ty, rozhlédla jsem se po kuchyni, ve které bylo víc než dost práce. Ale místo abych se o to postarala, stála jsem němě uprostřed místnosti, pohled upřený k zemi.

Stačilo, aby Mel spadla hloupěji, dopadla na střepy jinak, a byla bych ztratila dalšího člověka ve svém životě, který pro mě znamená všechno. Nechtěla jsem se zabývat žádným „co by, kdyby“, ale pohled na mou starší sestru, jak leží na podlaze... Sevřel se mi hrudník, když se mi ten výjev na krátký okamžik promítl před očima.

Jediné, co jsem chtěla, bylo zalézt do postele, vrátit čas či uprchnout z bytu – udělat něco, co by mě vysvobodilo z té šokované strnulosti, ve které jsem se od včerejšího večera nacházela. Bohužel to nebylo možné. Ne dokud bude Liv sama s Mel, která

by se každou chvílí mohla zhroutit znovu. Slyšela jsem je tiše mluvit, ale nerozuměla jsem ani slovo. Ani jsem nemusela, abych si všimla, jak vyčerpaně Mel zní. Tak roztřeseně, jako by sama stěží mohla uvěřit, co se přihodilo.

Mně bylo také tak. Mel byla moje skála. Můj bezpečný přístav. Když už jsem si nevěděla rady, obracela jsem se na ni, protože jsem věřila, že mi dokáže pomoci. Ale jako by se touto nehodou náhle cosi pohnulo, měla jsem dojem, že v tomto okamžiku je mou odpovědností zachovat chladnou hlavu. Byla bych se zasmála, mít k tomu sílu. Jako bych někdy byla schopná zachovat klidnou hlavu.

Unikl mi povzdech, tak hluboký a dlouhý, jako by mi v prsou vzešel už celé roky. *Všechno je v pohodě, Ello.*

S touto myšlenkou jsem vešla z kuchyně do obývacího pokoje. Mel a Liv seděly na gauči pod vlněnou dekou, která byla na nynější roční období až moc tlustá. Mel sklouzla hluboko dolů a měla zavřené oči, zatímco Liv vedle ní seděla o něco prkenněji než obvykle a koukala se z okna.

Položila jsem Liv ruku na rameno, ucítila jsem, jak sebou trhla. Tázavě na mě dozadu pohlédla.

„Máš hlad? Mám nám udělat něco k jídlu?“ zašeptala jsem.

Liv na moment zaváhala, než přikývla. „Můžeme si dát špagety s rajčatovou omáčkou? Jak je někdy dělá Mel?“

„Samozřejmě,“ prohlásila jsem. „Chceš mi pomoci?“

Sjela pohledem k Mel, která klidně a zhluboka oddechovala vedle ní. Během pár minut usnula. „Nevadí, když zůstanu u Mel? Já...“ Tiše si odkašlala. „Nechci ji nechávat samotnou.“

Já taky ne, Liv. „Bez obav. Špagety zvládnou i sama.“ Věnovala jsem jí malý úsměv a vrátila jsem se do kuchyně. Když jsem dala vařit hrnci vody, pokusila jsem se o rajčatovou omáčku. Vaření mi nezabralo ani půl hodiny, ale já za to rozptýlení byla vskrytu ráda. Pomáhalo mi potlačit špatné svědomí, jehož záchvaty se mě od včerejšího večera opakovaně zmocňovaly.

Když byly nudle hotové, odnesla jsem hrnec a podložku ke konferenčnímu stolku. Liv vyskočila, pomohla mi doplnit talíře, příbory a omáčku. Když jsme všechno nanosily do obýváku, usadily jsme se nalevo a napravo od Mel na gauč. Jemně jsem jí stiskla paži, abych ji probudila.

Zpomaleně mžikala, ušklíbala se, jako by měla bolesti, a potom se posadila. „Vy jste uvařily?“ Dívala se z Liv na mě a zase zpátky. „Měly jste mě vzbudit. Pomohla bych vám.“

Pevně jsem upírala pohled na jídlo před námi. Nedokázala jsem se na svou starší sestru podívat. „To je v pohodě. Doktorka povídala, že máš odpočívat.“

„Potřebujeme naběračku...“ Do očí mě praštil obvaz na Melině ruce, když ze sebe strhla deku a chystala se vstát, jako by moje slova vůbec neslyšela.

„Já ji donesu,“ prohlásila jsem hlasitěji, než jsem chtěla, načež jsem se zvedla z gauče a spěchala do kuchyně. Srdce mi v prsou bušilo tak silně, že jsem se jen s námahou dokázala přimět uklidnit. Jednou rukou jsem si pročísla vlasy, než jsem si ji přitiskla na hrud. Ten tlak mi pomáhal soustředit se na dýchání, když mi hlavou hřměly výčitky.

Vede se jí dobře, Ello. Není to tvoje vina.

V duchu jsem si ta slova opakovala jako mantru. Jako od včerejšího večera pokaždé, když hrozilo, že mě negativní pocity převálcují. Tiše jsem si je přeříkávala, když jsem myslela na to, jak ji ti reportéři vystresovali ještě víc, než už beztak byla. Když mi přišlo na mysl, jaké starosti jí musel nadělat můj vztah s Jae-yongem. A když ve mně pomyšlení na kurz umění vyvolalo tak provinilé pocity, že bych to rozhodnutí okamžitě zase zvrátila, kdybych tím mohla odestát těch posledních čtyřiaadvacet hodin.

Trvalo několik minut, než mi srdce začalo bít zase v normálním rytmu. Potom jsem popadla naběračku a vrátila se zpět do obýváku. Nikdo se nezeptal, proč mi to trvalo tak dlouho – zřejmě jsme všechny byly až moc zahluobané do vlastních myšlenek.

Nejprve si nandala jídlo Mel, potom Liv a nakonec já. Po celou dobu panovalo tísnivé ticho. Takové to, které v sobě skrývá tolik nevyřčených slov, až mě dříve či později znervózní. Televize zůstala vypnutá a jediným zvukem tak bylo cinkání vidliček a lžící o talíře, což to ticho jen zvýrazňovalo.

„Než jste přišly, byla tu paní Elliotová,“ přerušila vtom naše mlčení Liv. Nemohla bych jí být vděčnější. „Říkala, že pro tebe má dárek k narozeninám, Mel. Ale chce ti ho dát raději osobně.“

Mel svraстила čelo. „Nevzpomínám si, že bych už někdy od paní Elliotové dostala dárek.“

„Třeba nám daruje svoji kočku,“ prohlásila Liv. V jejím hlase bylo slyšet, že se snaží o uvolněný tón, a já měla silnou potřebu ji obejmout a povědět jí, jak je báječná.

„Nechtěla bys, aby u nás bydlela Petra. Rozškrábala by ti všechny plakáty na stěně, ke kterým by se dostala,“ nadhodila jsem.

Liv se na okamžik zarazila, když s mrkáním zpracovávala moje slova. „Doufám, že to nebude Petra.“

Zasmály jsme se – trochu moc potichu, trochu moc opatrně, než u nás bylo jinak obvyklé. Ale pomohlo to k tomu, abych se trochu uvolnila a aby myšlenky, které mě tížily, ustoupily do pozadí mé mysli.

Další hodina uplynula v krátkých rozhovorech a se spoustou jídla. Zpočátku jsem si ani neuvědomovala, jaký mám hlad. Jediné, co jsem od včerejšího večera snědla, byla oříšková tyčinka, kterou jsem si v určité chvíli přinesla z automatu v nemocnici. Můj hlad od té doby úplně ustoupil do pozadí.

Když byly hrnce s nudlemi a omáčkou prázdné, odnesla jsem všechno zpátky do kuchyně a postavila to vedle dřezu. Umyju to později – pokud se k tomu dneska ještě vůbec dokážu odhodlat.

Mel zrovna vstávala, když jsem opět vešla do obýváku. „Na chvíli si lehnu. Řekněte mi, kdybyste něco potřebovaly, ano?“

Liv a já jsme přikývly, dívaly jsme se za Mel, dokud za sebou nezavřela dveře od pokoje. S tím tichým cvaknutím jako by mi

z těla vyprchal i ten poslední adrenalin, který mě doposud ještě držel na nohou.

Svalila jsem se na gauč vedle Liv, položila si hlavu na opěrku a na moment jsem zavřela oči. Chvilku nato mě cosi přimělo je zase otevřít a podívat se na Liv. V krku se mi vytvořil knedlík.

Pohled měla sklopený do klína a moc se snažila zadržet slzy. Ruce si založila na prsou, jako by bezpodmínečně chtěla zůstat silná. Přesto jsem viděla, jak se jí po tváři koulí slza, a okamžitě jsem sklouzla přes gauč k ní, abych ji objala.

„Všechno je dobré,“ řekla jsem a hladila ji po zádech. Ta slova mi skoro nevyšla z pusy, byť jsem jim moc chtěla věřit.

Livinou odpovědí bylo popotáhnutí. „Myslíš... Myslíš, že by se to stalo, i kdybychom nenaplánovaly tu narozeninovou oslavu?“

Několik okamžiků mi trvalo, než jsem doopravdy pochopila, co řekla. Sevřela jsem ji pevněji a doufala, že vnímá, jak upřímně to myslím. „Liv, není to tvoje vina, slyšíš?“

A tvoje také ne, Ello.

Moje mladší sestra zdráhavě vzhlédla. Vraštila čelo a vypadala, jako by si toho vyčítala přinejmenším tolik co já. „Celý den se toulala s Joshem. Možná... kdyby pak ještě neslavila s námi, nýbrž si odpočinula...“

„Liv,“ přerušila jsem ji. „Neomdlela, protože s námi oslavovala, ale protože už celé měsíce až moc pracuje a nikdy si nedopřeje pauzu.“ Nevěděla jsem, koho se o tom pokouším přesvědčit – jí, nebo sebe. „Kdyby se to nestalo včera při té oslavě, tak třeba na jednom z jejích rande s Joshem nebo v práci.“

Nezdálo se, že by mi Liv uvěřila okamžitě. Doslova jsem viděla, jak jí to šrotuje v hlavě. Zazlívát jsem jí to však nemohla, především když mě samou stálo tolik sil takové myšlenky odsunout.

Chvilí jsme mlčky seděly vedle sebe. Moje ruka kroužila ve stále stejném rytmu po jejích zádech. Konečně se Liv narovнала. Roztržitě si odhrnula kudrny z obličeje a setřela si slzy z tváří. „Měly bychom uklidit ten nepořádek ze včerejška, ne?“

Jenom jsem přikývla a zvedla se z gauče. Rozptýlení. Rozptýlení bylo dobré.

2. KAPITOLA

Sesbírat konfety netrvalo tak dlouho, jak jsem čekala. Když jsem později odešla do svého pokoje a zavřela za sebou dveře, bylo právě brzké odpoledne – ale únava se mi mezitím usadila až v kostech.

Odložila jsem batoh vedle psacího stolu a se zaúpením jsem se svalila na postel. Pohled jsem upírala do stropu a nasávala do sebe klid. Bylo to jako ticho po velikánské bouři. Pořád ještě napjaté, ale s vědomím, že se teď na kratičký okamžik můžu uvolnit. Nic jsem si nepřála toužebněji než zavřít oči a dohnat spánek za poslední noc. Ale jak mi prozrazovalo bzučení, kterým mi stále ještě vibrovalo tělo, byl by to marný boj. Třeba by mi udělala dobře krátká procházka. Jen kdybych se necítila tak vysílená. V té chvíli jsem sestávala ze dvou pólů, které se odpuzovaly.

Bloumala jsem pohledem po pokoji, až jsem se zarazila u batohu. Od včerejšího večera jsem se už na mobil nepodívala. Poté, co jsem se pokusila dovolat Jae-yongovi, a od něj nepřicházela odpověď, vmísilo se do zoufalství, že vidím Mel v té nemocniční posteli, také zklamání. Čistě racionálně jsem věděla, že i on si právě leccím prochází a že není lehké být tu vždy jeden pro druhého. Přesto pro mě včera bylo nemožné jasně uvažovat. Kormidlo převzaly mé pocity a všechny současně spustily poplach, který teď

sice zase pomalu odezníval, ale vyčerpal mě natolik, že i pouhý pohled na mobil by mě stál příliš námahy.

Ve stále stejné poloze na posteli jsem přemluvila své tělo, aby vstalo a batoh si přineslo. Přehrabovala jsem se v něm, dokud jsem nenahmatala mobil a nevytáhla ho zpod skicáku a penálu, které jsem nikdy nevybalovala. Když jsem se ho pokusila odemknout, přivítal mě tmavý displej. Frustrovaně jsem zaúpěla. Samozřejmě se vybila baterka.

Připojila jsem ho k nabíječce a několik vteřin počkala, než obrazovka naskočí. Na notifikační liště se objevily nescetné zprávy od Jae-yonga a Erin. Oba mi psali a několikrát se mi pokoušeli dovolat. Nejprve jsem klepla na svůj chat s Jae-yongem.

Jae-yong: *Ello? Je všechno v pořádku?*

Jae-yong: *Snažil jsem se ti dovolat, ale ozývá se jen hlasová schránka.*

Jae-yong: *Dělám si starosti.*

Jae-yong: *Zavolej mi prosím zpátky, až si moje zprávy přečteš.*

Pocítila jsem bodnutí tam, kde mi v prsou sídlilo špatné svědomí. Kdybych byla na jeho místě a celé hodiny se mu nedovolala, nejspíš bych se zbláznila. A nejen to... Strnula jsem, když jsem si vzpomněla na pohovor, který měl včera na programu. Pro mé vlastní vytížení mi všechno ostatní v mysli ustoupilo do pozadí.

Otevřela jsem kontakty, chtěla jsem Jae-yongovi zavolat, abych mu o všem pověděla. Než jsem ale stihla navolit jeho číslo, objevilo se mi na displeji Erinino jméno. Okamžitě jsem její telefonát přijala.

„No to je dost!“ zařvala mi moje nejlepší kamarádka do ucha. „Víš, jaké jsem si dělala starosti? Viděla jsem na mobilu zmeškaný hovor, ale ty nereaguješ ani na moje zprávy, ani na nic jiného. Musela jsem včera zavolat Liv. Liv!“ Zhluboka vydechla, když ze sebe vyhrllila tu záplavu svých myšlenek. „Je ti dobře? Je už Mel doma?“

Vytáhla jsem zpod sebe peřinu a přehodila si ji přes ramena. Pouhé pomýšlení na včerejší večer stačilo, aby mi začala být zima. „Co ti Liv pověděla?“

„Že je Mel v nemocnici a že jsi u ní,“ vysvětlovala Erin. „Ale sama byla tak vyřízená, že jsem se jí dál vyptávat nechtěla.“

„Ano, přespala u kamarádky a já rozbila tábor u Meliny nemocniční postele.“ Noc, kterou jsem strávila na židli pro návštěvy, jsem cítila ve svalech. Šíji jsem měla tak strnulou, že mi bolesti vystřelovaly až do hlavy. „Včera jsme přece pořádaly pro Mel tu narozeninovou oslavu. Mel bezpodmínečně chtěla odnést talíře do kuchyně a krátce nato jsme zaslechli hlasitě řinčení.“ Přejela jsem si rukou po obličejí, jako bych tak mohla setřást paniku, která se mě s tou vzpomínkou zmocnila.

„Řekli vám doktoři, jak mohla tak jednoduše omdlít?“

„Je úplně přepracovaná,“ prohlásila jsem. Můj hlas zněl bezvýrazně, jako hlas nějakého robota. Přitom ve mně pořád ještě bezuzdně běsnily emoce. Po svém malém zhroucení na nemocničním schodišti jsem ten ochromující strach vykávala do zadního koutu své mysli. Chtěla jsem fungovat, být silná kvůli Liv. Ale odsunout strach nepomáhalo. Stejně tu byl. Cítila jsem ho v husí kůži, která mi tu a tam naskakovala na ruku.

„Nemám ponětí, kdy měla naposledy pořádnou dovolenou, kdy by si skutečně odpočinula. Když nepracuje, stojí nám kvůli mně přede dveřmi horda reportérů. A když to není tohle, musí svůj čas dělit mezi Joshe, Liv a mě.“

Erin okamžik mlčela. Její hlas byl jemný, skoro zdrženlivý, když opět promluvila. „Je to jen dojem, takže mě oprav, jestli se mýlím... ale zniš tak naštvane. Že by za tím bylo něco víc, než že si Mel nedopřeje pauzu?“

Někdy bylo děsivé, jak dobře mě Erin zná. Jako by měla šestý smysl pro to, když je se mnou něco v nepořádku.

„Bylo tak očividné, že Mel není dobře,“ začala jsem a musela se překonat, skoro se přinutit, abych vyslovila, co mi táhlo hlavou.

„Ale já byla tak pohlcená sama sebou, Jae-yongem, vším ostatním, že jsem to až do včerejška prostě pořád odsouvala.“

„Ello... víš, že to není tvoje vina, že?“

Mlčela jsem.

„Ello,“ pronesla, tentokrát vážněji. „*Ty nejsi za Mel zodpovědná.* Je dost stará na to, aby se rozhodovala sama. Není tvým úkolem to dělat za ni.“

„Já to vím,“ opáčila jsem. Přesně tohle jsem předtím vysvětlovala i Liv. „Ale...“ Zarazila jsem se, frustrovaná tím, jak těžké mi přijde vyslovit to, co ve mně hlodá. „Tolik si přeju, aby byly Mel a Liv šťastné. A když pomyslím na to, že u Mel tomu tak možná není, protože si myslí, že kvůli nám musí tolik pracovat...“

„Pověz,“ přerušila mě Erin uprostřed věty. „Přemýšlela jsi už někdy nad tím, že Mel tolik nepracuje kvůli vám?“

Zarazila jsem se. „Jak to myslíš?“

„Vím, že Mel toho pro vás dělá hodně. A ani nechci nijak vyloučit, že i to částečně hraje roli. Ale taky jsi mi jednou vyprávěla, že se tenkrát kvůli téhle práci docela sama přestěhovala do Chicaga. A já si pomyslela: možná tolik pracuje, protože ji to baví. Protože jí ta práce tolik dává a ona miluje, co dělá.“

Vůbec jsem nevěděla, co mám říct. O žádném jiném důvodu jsem nikdy neuvažovala, protože se mi vždycky jevilo logické, že beze mě a Liv by tomu tak nebylo.

„Ale ona je pokaždé tak vyčerpaná, když přijde domů. Stěžuje si na práci, na přílišné množství úkolů a málo času. To mi nezní, jako by ji to bavilo.“

„Ty si přece taky tu a tam stěžuješ na sestry, ne? Miluješ je proto méně?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla jsem okamžitě a najednou jsem věděla, kam míří. Tiše jsem se zasmála. „Někdy jsi na mě až moc chytrá, Erin.“

Její široký úsměv jsem před sebou téměř viděla. „Snažím se.“

Sklouzla jsem po posteli dozadu a opřela se o záhlaví, abych to měla pohodlnější. „Ostatně jsem ani nevěděla, že máš Livin telefon.“

„Číslo jsme si daly krátce předtím, než jsem odletěla do Austrálie. Chtěla, abych jí bezpodmínečně poslala fotky, až uvidím klokany nebo vombaty. Myslím, že ti nevěřila, že bys jí je přeposlala.“

„Je s ní spojena velká nedůvěra.“

„Citovala jsi teď chybně *Hvězdné války*?“

„... možná.“

Erin se zasmála a já pocítila, jak mi rovněž cukají koutky. Ještě jsme si netelefonovaly dlouho, přesto už jsem se cítila podstatně líp.

Když jsme se zase pomalu uklidnily, napadlo mě něco, co mě rozčarovalo. „Není to ironické, že oba lidé, které bych u sebe chtěla mít nejvíc, žijí na druhém konci světa?“ Zakroutila jsem hlavou, i když to Erin nemohla vidět.

„Co se toho týče...“ začala, pak se však zarazila. Po několika vteřinách si povzdechla tak tiše, že bych to skoro byla přeslechla. „Už jsi mu pověděla, co se přihodilo?“ V jejím hlase se vznášelo cosi, co jsem nedokázala tak docela identifikovat.

„Napsala jsem mu,“ vysvětlovala jsem. „Včera večer, když jsme čekali v nemocnici. A předtím jsem viděla, že mi i odpověděl, ale v tu chvíli jsi mi zavolala ty.“

„Mrzí mě, že jsem tvoji zprávu taky nezaznamenala dřív, Ello.“ Bylo slyšet, jak moc ji to trápí.

Než odletěla do Austrálie, stačila vždycky krátká textovka, aby se ta druhá ihned vydala na cestu, pokud to situace vyžadovala. Když se něco stalo teď a já ji potřebovala, mohla jsem jen doufat, že má mobil zrovna po ruce a není u ní půlnoc – tak jako včera.

„To je v pořádku, za ten časový posun přece nemůžeš.“ *Nebo za tu vzdálenost*, dodala jsem v duchu.

„Já vím. Ale tím se to nezlepší, že?“

Opřela jsem se hlavou o stěnu za sebou a zavřela jsem oči. Na chvíli jsem zvažovala, že jí povím, že je všechno v pořádku – že

mě to nijak netrápí a že se nemá cítit špatně. Nechtěla jsem jí to předhazovat ještě navrch k tomu, čím si právě prochází kvůli Erikovi. Ale hned nato jsem ten nápad zavrhla. Bylo náročné dávat si pořád pozor, abych nikomu nešlápla na kuří oko. A nemohla jsem tvrdit, že na to dneska ještě mám dost síly. Nadto by mě Erin beztak ihned prokoukla.

„Docela upřímně? Vlastně ne,“ řekla jsem. „Včera jsme byly v nemocnici a já byla prostě tak... tak vyřízená, protože jsem se nedovolala ani tobě, ani Jae-yongovi.“ Volnou rukou jsem nervózně přejížděla po látce peřiny. „Ale ve stejném okamžiku jsem se cítila hrozně, protože dobře vím, že za to nikdo nemůže, a přesto jsem zuřila.“

„Ello.“ Erinin hlas zněl tím jemným tónem, který nabíral vždy, když jsme hovořily o věcech, které mě tíží. „Nemusíš se cítit špatně, když se na mě někdy rozzlobíš. Nebo na Jae-yonga,“ dodala rychle. „Být já na tvém místě, docela určitě bych tě proklínala a potom vzteky mrštila mobilem o zeď.“

Krátce jsem se zasmála. U Erin jsem si to skutečně uměla představit.

„To je v pořádku. Takové pocity z tebe nedělají špatného nebo nesympatického člověka, víš?“

Nic jsem neodpověděla, ale její slova jsem do sebe nasávala. Z jakéhosi důvodu byl můj mozek naprogramovaný tak, že jsem kolem všech musela chodit po špičkách. Erin to chápala, aniž bych jí to vůbec musela vysvětlovat. To většinou bývaly ty chvíle, kdy jsem si byla jistá, že jsem si našla tu nejlepší kamarádku, jakou jsem si mohla přát.

„Můžu se tě k tomu na něco zeptat?“ chtěla vědět po pár vteřinách mlčení.

„Tak spust.“

„Víš, že já brzo budu zase zpátky v Chicagu,“ začala. Na lince zaznělo stěží postřehnutelné zavržení, jako by se někam posadila. „Ale jak je to s Jae-yongem?“

Srdce mi maličko poskočilo. „Co je s ním?“ zeptala jsem se, třebaže jsem tušila, kam tím míří.

„S ním se to nezmění,“ prohlásila. „Ta vzdálenost myslím. Jasně že je mezitím občas na turné, ale jeho život se odehrává v Jižní Koreji. A já myslím, že to tak prozatím asi zůstane.“

„Ne že bych tohle nevěděla, když jsem se s ním po tom newyorském debaklu zase sblížila,“ zamumlala jsem.

„Já vím,“ přitakala mi. „Jen si nejsem jistá, jestli sis v posledních týdnech někdy udělala čas o tom doopravdy popřemýšlet. Vzdálenost je jedna věc – ale jeho život na veřejnosti je ještě něco docela jiného.“

Podstata věci, která se skrývala mezi řádky, byla jasná a zřejmá: i kdyby měl čas sednout jednoduše do letadla, aby přijel do Chicaga, riskoval by tak kariéru NXT – riziko, které by podstoupil kvůli mně. Nebyla to žádná novina – Jae-yongova sláva, stejně jako jeho život v Soulu. Ale když jsem to slyšela od Erin, bylo to reálnější, než jsem si dosud byla ochotna připustit.

Když jsem neodpovídala, Erin ještě doplnila: „Doufám, že jsem to tím ještě nezhoršila víc, než už to beztak bylo.“

„Ne,“ pospíšila jsem si ji uklidnit. „Ne, vždyť já jsem ti za upřímnost vděčná.“

„Ale?“

„Ale nevím, jestli mám dneska ještě sílu nad tím uvažovat.“ Kdybych se na nejbližší dobu dokázala uložit k jakémusi zimnímu spánku, byla bych to udělala.

„To je v pohodě.“ Pro tu chvíli toto téma opustila, za což bych jí s chutí objala. „Můžeš mi místo toho vyprávět o dortu, který Liv pro Mel připravila. Nad tou fotkou, kterou jsi mi včera poslala, jsem slintala možná až příliš.“

Pobaveně jsem si odfrkla. Co do pobláznění sladkostmi za námi s Liv Erin nijak nezaostávala. Podrobně jsem jí vykládala o nahém dortu, o dárcích a bezstarostných hodinách, které nás pět

spolu strávilo, než Mel omdlela. Dělal mi dobře se soustředit na tohle, místo abych dál přemýšlela o té noci v nemocnici.

Až když jsme zavěsily, protože Erin pomalu musela začít pracovat, uvědomila jsem si, že jsem ani nepomyslela na to, abych se jí zeptala, jak se jí vede. Jestli ji ještě trápí ta záležitost s Erikem. Co má v plánu. Předsevzala jsem si, že to v dalších dnech doženu – měla by taky mít možnost vypovídat se se mnou ze svých problémů. Bylo jedno, kolik se toho právě děje tady.

Ležela jsem na posteli, nohy a ruce roztažené, hlavu uloženou na nesčetných polštářích, bez kterých by na mě postel působila až moc prázdně. Zrak mi padl na hodiny na nočním stolku. Tady v Chicagu bylo krátce před půl osmou večer. Jae-yong už byl pravděpodobně dávno na nohou. Uvažovala jsem, že mu napíšu zprávu, ale potom jsem se rozhodla mu zavolat. Určitě jsme oba měli co vyprávět.

Chvilí to trvalo, než na lince zaznělo tiché zapraskání, jak to Jae-yong vzal.

„Mrzí mě, že volám až teď,“ prohlásila jsem okamžitě. „Včera večer jsem se už na mobil nekoukla a pak se mi vybila baterka. Teď teprve jsem ho zase zapnula a uviděla tvoji zprávu, ale ve stejné vteřině mi zavolala Erin.“

„Ello! Ahoj, tady je Min-ho,“ pronesl Jae-yongův nejlepší kamarád – a nechtěně mi tak přivodil šok. „Je všechno v pořádku? Viděl jsem na Jae-yongově mobilu tvoje jméno a vzal jsem to, protože se ti celou noc pokoušel dovolat. Právě teď spí, ale předtím vyprávěl, že tvoji sestře není dobře.“

V prsou mě bodlo, když jsem si živě představila, jak zlé to muselo pro Jae-yonga být, když se mi po mé poslední zprávě nedovolal. Chvilí mi trvalo najít hlas. „Ano, ona... byla v nemocnici, ale je jí líp. Domů jsme se vrátily teprve před pár hodinami, proto volám až teď. Můžu s ním mluvit?“

Na lince to zachrastilo a Min-ho s odpovědí váhal. Nakonec si povzdechl. „Je mi líto, Ello. Upřímně řečeno bych ho nerad

budil. Teprve teď usnul. Minulá noc pro něj byla... tvrdá. Nejen proto, že se ti nedovolal.“

Srdce mi náhle dunělo až v uších. „Neprobíhalo to u vás dobře?“

„Proběhlo to... dost blbě,“ potvrdil mi Min-ho tiše mou domněnku.

Zavřela jsem oči. To nemohla být pravda. Ne potom, co do svých plánů investovali tolik práce.

„Co to znamená?“ Ticho, které po mém dotazu následovalo, se mi ani v nejmenším nelíbilo. „Min-ho?“

Povzdechl si. Znělo to tak roztřeseně, jako by na ramenou nesl obří tíhu, která ho pomalu tlačí k zemi. „Myslím, že to by ti měl Jae-yong povědět sám.“

Po jeho slovech mi ztuhla krev v žilách. „To nezní dobře.“

Min-ho s chabým zasmáním vydechl. „Ano.“ Další povzdech, plný vyčerpání. „Ale proto bych ho právě nechtěl budit. Prodebatovali jsme půl noci, protože já prostě ne–“ Zlomil se mu hlas. „Min-ho...“

Odkáslal si. „Vyřídím Jae-yongovi, že jsi volala, jakmile se probudí, souhlas?“

„Ano, samozřejmě,“ opáčila jsem. „A ty si taky trochu odpočiň.“

Tiše se zasmál. „Provedu.“

Zavěšila jsem, v myšlenkách jeden velký chaos. Moje rozpoložení se okamžitě změnilo: pokud jsem před několika málo minutami ještě pociťovala zklamání, že jsem se Jae-yongovi nedovolala, když jsem ho potřebovala, pohřbil ho teď strašlivý pocit viny.

Pokud ta schůzka probíhala tak špatně, jak Min-ho naznačoval, musí být Jae-yongovi opravdu mizerně. Pravděpodobně jsem si ani zdaleka neuměla představit, jak mizerně. On i ostatní investovali do nového konceptu a své hudby tolik času, že je odmítnutí jejich managementu muselo nesmírně bolet. Připadalo mi snadné očekávat vždycky to nejhorší. Ale při tom zápalu, který

měl Jae-yong v hlase, jakmile o tom mluvil, jsem dokonce ani já nemohla pomýšlet na nic jiného než na souhlas jejich vydavatelství.

Položila jsem si paži přes oči, abych na několik drahocenných vteřin vytěsnila svět. Hrudníkem mi otrásal bezútěšný smích. Ještě před pár dny se zdálo, jako by se věci jak pro mě, tak pro Jae-yonga obracely k lepšímu. Stačil však mžik, aby tenhle dojem zase zmizel. Když jsem teď pomyslela na svůj kurz umění, vždycky jsem před očima měla Mel, jak leží v nemocniční posteli.

Krouživými pohyby jsem si masírovala spánky, pokoušela jsem se uvolnit svaly v ramenou. Byl to beznadějný boj se stresem, který mě uvnitř hrozil zavalit. Po hlubokém nádechu jsem vstala a posadila se k psacímu stolu. Prsty se mi sevřely kolem důvěrně známého tvaru tužky a začala jsem vést tuhu po papíře.

3. KAPITOLA

*P*ět minut. Ještě pět minut, smlouvala jsem potřetí v řadě sama se sebou. Ještě jsem nebyla připravená vstát. Raději jsem se zanořila do své hory polštářů a přetáhla si deku přes hlavu. Motivace k zahájení dne se vypařila, když jsem po probuzení pohlédla na mobil: stále ještě na něm nebyla žádná zpráva od Jae-yonga. Pokoušela jsem se sama sebe přesvědčit, že zavolá, jakmile bude moct – přesto jsem samými starostmi téměř lezla po zdi.

Probudilo mě zabouchnutí dveří od bytu, když se Liv vypravila do školy. Nemám ponětí, jak vůbec zvládla vstát z postele – já se cítila jako přejetá kamionem, a proto jsem požádala Matta, aby mi při přednáškách dělal poznámky. Nicméně jsem tak zůstala sama na rozhovor s Mel, který jsem s ní plánovala zapříst. Už tak mi přišlo dost těžké se k tomu přimět... Další důvod, proč jsem pořád ještě ležela v posteli.

Když se bytem rozlehlo temné zadunění, naráz jsem se v posteli posadila. Neznělo to, jako by se něco rozbilo, ale srdce mi přesto tlouklo až v krku. Vymotala jsem se z deky, vyšla z pokoje a zamířila do kuchyně, kde jsem našla Mel, s rukama napůl zanořenýma ve dřezu.

„Všechno v pohodě?“ Snažila jsem se neznít tak zoufale, jak jsem se cítila.

Při odpovědi se ke mně ani neotočila. „Vyklouzla mi z ruky miska.“

Její vysvětlení nijak nepomohlo – vzpomínka na roztržité talíře, které jsem včera večer uklidila, byla v mé hlavě ještě moc živá. „Nemusíš mýt nádobí. Můžu to udělat já, ty si raději odpočiň.“

„Včera jsem celý den na nic nesáhla. Jestli budu v posteli nebo na gauči ležet ještě o chvíli déle, aniž bych mohla něco dělat, zmizí mi se svaly i veškeré mozkové buňky, které mám.“

Lékařka Mel nakázala, aby to v prvních dnech brala klidněji. Měla by se pokud možno vyhýbat věcem, které vysilují, a to jak fyzicky, tak i duševně, vysvětlovali nám. Žádná televize, žádné knihy. A především také žádné domácí práce, jestli si měla odpočinout. Popadla jsem utěrku, která visela na dvířkách trouby, a vzala za Mel utírání. Zнала jsem ji dost dobře na to, abych věděla, že se mnou nenechá od mytí nádobí odradit.

Znovu jsme promluvily, až když bylo vše uklizené ve skříňkách a Mel vypustila vodu z dřezu. Já pověsila utěrku zpátky na její místo a potom jsem se obrátila k Mel. Právě vytírala dřez hadříkem a stála mírně předkloněná. Z profilu jsem viděla její lehce nakrčené čelo. Její kůže byla pořád ještě podstatně bledší než normálně.

„Nechceš si raději sednout?“ zeptala jsem se. Kdybych se na Mel pozorně nedívala, možná by mi ušlo, jak se napjala.

„Všechno je v pohodě, Ello,“ prohlásila. Obě jsme dobře věděly, že není cesty, jak si znovu nepromluvit o večeru v den jejích narozenin. O jejím vyčerpání, které se hromadilo několik týdnů. O tématu, které by nejrady odmávala, to mi bylo jasné. Přela jsem se sama se sebou, jestli tomu zdánlivému míru podlehnout. Prostě to akceptovat a zůstat zticha, abych neriskovala, že se rozzuří. V naději, že se to zlepší samo. Jenže to jsem v poslední době dělala tak často. A jestli jsem měla být silná a konečně vyslovit to, co jsem si myslela, abych svou starší sestru nemusela znovu vidět ležet v té nemocniční posteli, udělám to. Pro svou rodinu bych se postavila všem svým strachům.

Zhluboka jsem se nadechla a vyslovila to, co jsem opravdu chtěla říct. „Není.“

Mel ke mně otočila hlavu, vrásky na jejím čele se prohloubily. „Vážně je mi dobře,“ pokoušela se mě uklidnit. Protože to byla její role – role starší sestry, která žádnou pomoc nepotřebuje.

„Máš otřes mozku,“ připomněla jsem jí. „To není, v pohodě.“ Byla jsem překvapená, jak pevně můj hlas zní, třebaže mi žaludek metal salta.

„V předchozích dnech jsem se prostě dobře nevyspala.“ Jestli chtěla přesvědčit spíše sebe, nebo mě, to mi nebylo tak docela jasné. To ale nic neměnilo.

„Mel.“ *Bud' upřímná.* „Nevyspala ses, protože si nedáš pauzu, protože si neodpočineš, protože poslední dovolenou jsi měla už před měsíci a protože jsi ta, co každé ráno odchází z domu jako první a vrací se jako poslední.“

„To se stává, když pracuješ v tomhle oboru. Nemůžu si dovolit pracovat jenom osm hodin denně. Nikdy bych nezvládla všechno, co mám na práci.“

Neuvědomuje si, jak moc to všechno, co říká, zní jako výmluva? „Takže všichni ostatní taky pracují, dokud neomdlí? Dokud nemusí do nemocnice a nevydělají tím svou rodinu a přátele?“

Viděla jsem, jak moc zápolí sama se sebou, aby si to, co jí běží hlavou, ať už to bylo cokoli, nechala pro sebe. Já už ovšem spustila, slova se mi jen tak řinula z pusy. „Jestli se ti taky něco stane...“ Zavrtila jsem hlavou, vůbec se mi nechtělo tuhle možnost rozvádět. „Co pak budeme s Liv dělat, Mel? Už jsme ztratily mámu a tátu. Myslíš, že bychom to zvládly znovu?“ Krev mi hučela v uších. Hrudník mi stlačila až příliš dobře známá tíha.

Mel vedle mě byla náhle tak nehybná, až jsem si ani nebyla jistá, zda vůbec dýchá. Ta slova visela v prostoru mezi námi, tak pronikavá a zářivá, že jsme je už ani jedna nemohly ignorovat.